

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce:

Pankrácká společnost, z.s., IČ 26666154,
sídlem Hudečkova 1097/12, 140 00 Praha 4,
zastoupený Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem,
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Magistrát hl. m. Prahy, IČ 00064581,
sídlem Mariánské nám. 2, 110 00 Praha 1

za účasti osob

zúčastněných na řízení:

1) **Budějovická investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s.**, sídlem Antala Staška 1670/80, 140 00 Praha 4

zastoupená Mgr. Danielem Cao, advokátem,
sídlem Radlická 663/28, 150 00 Praha 5

2) **Orthotes, s.r.o.**, Antala Staška 1356/76, 140 00 Praha 4

3) **MUDr. Ilona Chytilová**, bytem Nad Belvederem 1499/2, 148 00 Praha 4

4) **Hana Sladkovská**, bytem U Krčské vodárny 1387/41a, 140 00 Praha 4

5) **Tilia Thákurova, z. s.**, sídlem Thákurova 536/14, 160 00 Praha

6) **Sdružení Občanská iniciativa Pankráce, spolek**, sídlem Bartákova 1108/38, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2020, č. j. MHMP 1934249/2019,

takto:

- I. V části směřující **proti výroku I.** rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního řádu, ze dne 13. 3. 2020, č. j. MHMP 1934249/2019, **se žaloba odmítá.**
- II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního řádu, ze dne 13. 3. 2020, č. j. MHMP 1934249/2019, **se ve výroku II. zrušuje** a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavla Černoouse, advokáta.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:*Vymezení věci*

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního řádu (dále jen „žalovaný“) ze dne 13. 3. 2020, č. j. MHMP 1934249/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zčásti změnil, v ostatním potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“), ze dne 10. 1. 2012, č. j. P4/001795/12/OST/JARY (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím, jehož zrušení žalobce v podané žalobě též navrhoval, stavební úřad vyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) (dále jen „OZNŘ 1“) a na pozemcích parc. č. 1588/1, 1588/9, 1588/34, 1588/37, 1588/39, 1588/40, 3217/1 a 3241, k. ú. Krč, umístil stavbu nazvanou „Parkovací pavilon Budějovická“.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně shrnul průběh řízení o umístění stavby.
3. V prvním žalobním bodu žalobce namítl chybějící podklady řízení. K tomuto žalobnímu bodu žalobce předně zdůraznil, že stavební zákon a judikatura rozlišuje mezi předmětem územního a stavebního řízení. Otázky, které mají být posouzeny při umístění, nejsou předmětem stavebního řízení. Žalovaný byl sdělením Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“) ze dne 22. 2. 2018 upozorněn, že s ohledem na požadavky nového zákona o ochraně ovzduší je nezbytným podkladem pro posouzení stavby v územním řízení závazné stanovisko k umístění diesलगregátu a závazné stanovisko k umístění parkoviště s kapacitou nad 500 parkovacích stání. MŽP ve sdělení uvedlo, že tato stanoviska je nutno opatřit před vydáním územního rozhodnutí. Žalovaný však interpretoval sdělení MŽP jako požadavek na doložení závazných stanovisek pro umístění stavby až v navazujícím stavebním řízení. Žalovaný tak odkládá posouzení přípustnosti umístění až do stavebního řízení, čímž porušuje zákonné rozdělení předmětů těchto řízení. Až ve stavebním řízení požadovaná stanoviska k umístění totiž mohou být nesouhlasná, avšak v rámci stavebního řízení to již nebude možno zohlednit. „Umístěnost“ stavby totiž bude vyplývat z územního rozhodnutí, a tedy nepřipustnost umístění již nebude předmětem stavebního řízení.
4. V druhém žalobním bodu žalobce namíтал, že v průběhu řízení došlo ke schválení novely zákona o posuzování vlivů na životní prostředí [zákon č. 39/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 39/2015 Sb.“)]. Tato novela obsahuje v článku II přechodná ustanovení, které

žalobce v podané žalobě citoval. V návaznosti na citaci přechodných ustanovení žalobce uvedl, že správní orgány měly postupovat podle zákona EIA ve znění uvedené novely a měly mj. např. zveřejňovat i pro dotčenou veřejnost a doplnit „zezávaznění“ stanoviska EIA a opatřit tzv. „coherence stamp“.

5. V třetím žalobním bodu žalobce namítl, že podklady pro vydání rozhodnutí jsou zastaralé (rozhodnutí vychází z Modelového hodnocení kvality ovzduší zpracovaného v roce 2010). Dále vychází z akustické studie, která však uvádí údaje o hluku cca o 5 dB nižší, než jaký vyplývá z Atlasu životního prostředí v Praze. Žalovaný to přechází tím, že tento rozdíl lze přičíst použití jiné metodiky, avšak tuto svou domněnku nijak neprokazuje. Je zjevné, že hodnocení hluku je tak založeno na podhodnocených údajích. Je tak zřejmé, že k prodloužení stanoviska EIA došlo, i když původní stanovisko EIA bylo založeno buď na výrazně podhodnoceném zjištění hlukové zátěže, anebo přes výrazné zvýšení této hlukové zátěže. Žalobce je přesvědčen, že za této situace nebylo možno prodloužit platnost stanoviska EIA uvedeným „opatřením“, neboť je tím porušován smysl a účel posuzování vlivů na životní prostředí. Toto opatření je nezákonné i proto, že bylo vydáno místo zákonem předpokládaného „zezávaznění“. Žalobce dále namítl, že žalované rozhodnutí bylo vydáno i přesto, že podkladem byly např. stanoviska správců technických sítí, jejichž platnost skončila již před několika lety, a podobně i jiná závazná stanoviska stará více než 10 let nejsou relevantní, a proto ani platná.
6. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že z dokumentace vyplývá, že se jedná o objekt s převažující funkcí parkování, přesto dovozuje, že je možno jej umístit v ploše „VV“ veřejného vybavení. Parkovací a odstavné plochy jsou v této ploše přípustné pouze podmíněčně, přičemž nesmí znehodnotit nebo ohrozit využitelnost dotčených pozemků. Umístěním parkovacího domu dojde k celkovému využití pozemku, čímž je znemožněno využití tohoto pozemku pro hlavní využití podle územního plánu. Žalované rozhodnutí je proto nezákonné.
7. Žalovaný dále jako první správní orgán hodnotil soulad s územním plánem po velké změně územního plánu (změna č. Z 2832/00). Žalovaný přitom nedal účastníkům možnost, aby se vyjádřili k záměru přesto, že v mezích došlo k této změně územního plánu. Žalovaný vydal rozhodnutí cca po deseti letech od dne, ke kterému se uplatnila zásada koncentrace řízení. Žalobce je přesvědčen, že je v rozporu s právem účastníků vyjádřit se v řízení, podat námítky vůči stavebnímu záměru, když je rozhodnutí vydáno cca 10 let po dni, ke kterému je uplatňována zásada koncentrace řízení. Zásadně taky byla porušena žalobcova procesní práva, což mělo vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.
8. V pátém žalobním bodu namítl porušení zásady dvojinstančnosti, neboť žalovaný měl dle žalobce zrušit prvostupňové rozhodnutí a vyzvat stavební úřad, aby doplnil podklady (zezávazňující stanovisko EIA, tzv. coherence stamp, závazná stanoviska ke zdrojům znečišťování ovzduší atd.); a aby dal účastníkům možnost se s těmito doplněnými podklady seznámit, vyjádřit se k nim. Měl tak učinit i s ohledem na potřebu dát možnost dotčené veřejnosti, aby se vyjádřila v předmětném územním řízení v návaznosti na požadavky zákona č. 39/2015 Sb.

Doplnění žaloby

9. V doplnění žaloby žalobce uvedl, že ve svých podáních a také v odvolání napadal nesprávnost podkladů pro posouzení vlivů na životní prostředí [mj. rozptylové studie zpracované Ateliérem ekologických spolků (dále též „ATEM“) a hlukové studie zpracované ATEM]. Žalobce také napadal rozdíly ve výsledcích akustické studie ATEM, ze které vycházelo stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy (dále jen „HSHMP“) a Akustické studie z 3. 5. 2010 zpracované Ing. Králíčkem, obsažené v oznámení EIA. Žalovaný k rozdílným výsledkům akustických studií odkazuje na stanovisko Ministerstva zdravotnictví (dále jen „MZDR“) ze dne 26. 6. 2012, ve kterém je uvedeno, že „rozdíl ve vypočtených hodnotách ekvivalentních hladin akustického tlaku mezi akustickou studií zpracovanou pro Oznámení a akustickou studií pro dokumentaci pro územní řízení je dán

vstupními podklady o dopravních intenzitách, které měli zpracovatelé studií k dispozici. Tyto podklady jsou závazné pro projektanty a akustiky a orgán veřejného zdraví je nemá právo zpochybňovat.“ Žalovaný dále cituje z opatření odboru ochrany prostředí MHMP ze dne 17. 4. 2019 (prodloužení stanoviska EIA): „Z hlediska hodnocení hluku je uvedeno, že pro orientační vyhodnocení hlukové zátěže v lokalitě byly převzaty údaje z Atlasu životního prostředí v Praze, pro současný stav udávají data v Atlasu životního prostředí v Praze na Geoportálu Prahy hodnoty hladin hluku přibližně o 5 dB vyšší, než byly hodnoceny v rámci dokumentace (ELA), s tím, že tento rozdíl lze přičíst použití jiné metodiky, že z hlediska hlukového zatížení v dané lokalitě neproběhly významné změny, došlo k mírnému nárůstu v rámci celkového nárůstu dopravních výkonů na komunikacích v Praze ...“. Uvedené vysvětlení nárůstu údajů o hluku o cca 5 dB je obsaženo také v materiálu ATEM z listopadu 2018 nazvaném „Popis aktuálního stavu dotčeného území a souhrn změn oproti stavu v době vydání stanoviska dle § 9a odst. 4 zák. 100/2001 Sb.“

10. Žalobce je přesvědčen, že není možno přejít rozpor mezi podklady tím, že se jimi správní orgán nebude zabývat, že ony podklady byly „závazné“ pro projektanty. Akustická studie, která vychází z podhodnocených intenzit automobilové dopravy, pak sama dává podhodnocené výsledky, což se projevuje i na nesprávných závazných stanoviscích, jejich nezákonných potvrzeních a konečně i na nezákonnosti rozhodnutí z nich vycházejících. Žalobce trvá na tom, že „vysvětlení“ týkající se nárůstu hodnot hluku o 5 dB, podle kterého tento rozdíl lze přičíst použití jiné metodiky, prokazuje, že dřívější metodika systematicky podhodnocovala hluk. Odmítnutí přezkoumat podklady, založené na tom, že se jedná jen o podklady EIA, a ne přímo podklady ve spisu územního řízení, způsobuje nesprávnost a nezákonnost žalovaného rozhodnutí včetně jeho nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost je o to markantnější, neboť žalovaný věděl, že už v době rozhodování prvostupňovým stavebním úřadem zde byly dvě rozdílné studie založené na rozdílných vstupních datech a navíc z prodloužení platnosti stanoviska EIA věděl o tom, že původní akustická studie ATEM systematicky podhodnocovala hluk o cca 5 dB. Byly zde jasné a konkrétní okolnosti, které ukazovaly na nevěrohodnost zjištění stavu věci, a právě proto se měl žalovaný o to pečlivěji věnovat této otázce, a ne ji naopak odbýt tím, že rozporné podklady nemá právo zpochybňovat.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu bodu odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a uvedl, že podmínky územního rozhodnutí jsou pro navazující stavební řízení závazné, bez jejich splnění nelze stavební povolení vydat. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že k posuzování platnosti EIA či jejímu prodloužení není příslušný. Ohledně třetího žalobního bodu konstatoval, že není správním orgánem příslušným k posuzování záměrů z hlediska vlivů na životní prostředí, tímto odborným pracovištěm je odbor životního prostředí a jím vydané odborné posouzení je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení. Odbor ochrany prostředí záměr posoudil a platnost podkladového stanoviska EIA prodloužil na dobu do 17. 4. 2024. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem pak ve vztahu k pátému žalobnímu bodu uvedl, že postupoval v souladu s § 89 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a s podklady, které zajišťoval pro potřebu posouzení věci v odvolacím řízení, účastníky seznámil a umožnil jim se k jejich obsahu vyjádřit. S ohledem na vše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu žalobce zamítl.

Replika žalobce

12. V podané replice žalobce uvedl, že žalovaný svým vyjádřením potvrzuje tvrzení žalobce, tedy že podmínku vyjádření MŽP ze dne 22. 2. 2018 žalovaný porušil tím, že uvedený podklad nevyžádal v územním řízení, ale stanovil podmínku jeho opatření ve stavebním řízení. Žalovaný na svou obranu uvádí, že „podmínky územního rozhodnutí jsou pro navazující stavební řízení závazné, bez jejich splnění nelze stavební povolení vydat“. Žalovaný však neuvádí, proč by mělo dojít k

dodržení závazné podmínky obsažené v napadeném rozhodnutí, když stavební úřad a ani žalovaný nedodržuje dokonce ani požadavek zákona na ochranu ovzduší k doložení stanoviska pro územní řízení. Žalovaný se nijak nevyjádřil k absenci tzv. „coherence stampu“. K nezákonnosti prodloužení stanoviska EIA se žalovaný též věcně nevyjadřuje. Žalovaný se nijak nevyjadřuje ani k žalobní námitce, že stavba s hlavní funkcí parkování není v souladu s územním plánem stanovícím pro tuto plochu funkci „VV — veřejné vybavení“. Odkaz na ustanovení § 89 správního řádu nijak nevyvrací žalobní bod napadající, že žalovaný byl prvním, kdo posuzoval soulad záměru s územním plánem po zásadní změně Z 2832/00.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

13. OZNR 1) ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že nesouhlasí s interpretací žalobce ohledně podmínek stanovených pod body 28 a 29 napadeného rozhodnutí. Nedochozí tím k přesunutí posouzení stanoviska do stavebního řízení. Jedná se o podmínky, které bude muset OZNR 1) doložit nejpozději při zahájení stavebního řízení. Předmětem stavebního řízení nebude věcné posuzování těchto stanovisek, ale pouze ověření, že existují souhlasná stanoviska požadovaná v napadeném rozhodnutí. Bez splnění všech podmínek nebude stavba realizovatelná. OZNR 1) má za to, že výrok II. napadeného rozhodnutí je pro jeho adresáty srozumitelný, neboť z kontextu i odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se tím myslí vydání takových závazných stanovisek, která realizaci záměru umožňují, a tedy jsou souhlasná. Opačný výklad by byl přepjatým formalismem a vedl k absurdním závěrům.
14. OZNR 1) nesouhlasila s námitkou žalobce, že EIA provedená pro účely řízení o umístění záměru nesplňuje zákonné požadavky. Stanovisko EIA by nemohlo být prodlouženo, pokud by nebylo v souladu s požadavky právních předpisů, které zapracovávají směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU. Prodloužením EIA ze dne 17. 4. 2019 odbor ochrany prostředí MHMP (dále též „MHMP OCP“) fakticky naplnil poslední větu odst. 1 přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb. a spojil postup „zezávaznění stanoviska“ s postupem podle § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. Dále OZNR 1) uvedla, že námitky žalobce týkající se údajného nepřiměřeného navýšení hluku realizací záměru byly již vypořádány jak v odůvodnění prvního rozsudku, tak i po věcné stránce při vydání EIA a prodloužení EIA, a taktéž v rámci posuzování HSHMP a navazujícího potvrzujícího stanoviska MZDR, a proto nejsou důvodné.
15. OZNR 1) dále uvedla, že veškeré formální nedostatky souhrnného stanoviska MHMP OCP ze dne 24. 8. 2011 byly napraveny. Stanovisko MHMP OCP ve znění opravného usnesení nyní splňuje všechny požadavky stanovené právními předpisy v době podání žádosti o územní rozhodnutí a v době vydání územního rozhodnutí. Opravné usnesení také plně respektuje závazné stanovisko MŽP. OZNR 1) připouští, že původní stanovisko MHMP OCP bylo kvalifikováno (chybně) jinak, jako závazné stanovisko podle § 149 správního řádu, ale k tomuto zmatečnému postupu došlo bez zavinění OZNR 1). Povahu stanoviska zaměnil i nadřízený orgán (MŽP), který ještě před vydáním prvního rozhodnutí žalovaného ve svém potvrzení ze dne 11. 6. 2012 posuzoval toto stanovisko jako závazné stanovisko dle § 149 správního řádu, a to v rozporu s pozdějším vyjádřením MŽP.
16. Bez ohledu na výše uvedené je OZNR 1) názoru, že žalobcem vytýkané formální vady nemohly mít vliv na soulad územního rozhodnutí resp. napadeného rozhodnutí s právními předpisy ani jeho správnost, neboť MHMP OCP záměr z pohledu ochrany ovzduší věcně posoudil, zohlednil aktuální stav a neshledal z pohledu ochrany ovzduší žádnou překážku. Žalovaný k těmto formálním vadám stanoviska MHMP OCP proto ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu ani nemohl přihlížet.
17. Pokud žalobce namítá, že stanovisku EIA chybí tzv. „coherence stamp“, OZNR 1) zdůraznila, že o stanovisko ověření souladu se žádá nejdříve 90 dnů před podáním žádosti o zahájení navazujícího řízení, nejpozději však v den podání žádosti o zahájení navazujícího řízení. Tato lhůta již uplynula, žádost o zahájení navazujícího řízení byla OZNR 1) podána před účinností

dotčeného ustanovení po novele zákonem č. 39/2015 Sb. Po OZNŘ 1) tak nelze rozumně požadovat, aby získala stanovisko ověření souladu poté, kdy navazující řízení již bylo zahájeno.

18. Žalobce opomíná, že žalovaný takto již postupoval před vydáním napadeného rozhodnutí, a to vydáním rozhodnutí ze dne 4. 1. 2017, č. j. MHMP 2278149/2016. Na základě podnětu OZNŘ 1) k provedení přezkumného řízení ze dne 2. 6. 2017 bylo přezkoumané rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 23. 11. 2017 právě proto, že žalovaný nedodržel závazný právní názor soudu vyslovený v prvním rozsudku. Místo zaslání odvolání Ateliéru pro životní prostředí, o.s. MŽP k potvrzení nebo změně stanoviska, naopak žalovaný územní rozhodnutí (jak shodně navrhuje žalobce) nesprávně zrušil s tím, že je nezbytné stavební záměr znovu posoudit v procesu územního řízení a v rámci řízení doplnit závazná stanoviska odpovídající platným právním předpisům. Rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj byl takový postup označen za nesprávný a přezkoumané rozhodnutí zrušeno. Žalovaný proto postupoval správně, když územní rozhodnutí nezrušil a nevrátil věc k dalšímu řízení, ale provedl samostatně doplnění chybějících podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí.
19. OZNŘ 1) závěrem upozornila, že žalobce mimo jiné podanou žalobou dlouhodobě a cíleně brání realizaci projektu Parkovacího domu, v důsledku čehož je OZNŘ 1) nucena čelit jeho obstrukcím s vynaložením nezanedbatelných nákladů na realizaci práv OZNŘ 1), a proto navrhl, aby jí soud přiznal vůči žalobci nárok na náhradu nákladů řízení.
20. Ve svém dalším vyjádření reagovala OZNŘ 1) na doplnění žaloby. Uvedla, že žalobce odkazuje na hodnoty uvedené v Atlasu životního prostředí v Praze jako na správné referenční hodnoty, které a contrario dle žalobce patrně podhodnocené nejsou. Žalobce však již neuvádí, z jakého důvodu je údaj uváděný v Atlasu životního prostředí správný, proč je hluková studie v EIA údajně podhodnocená a proč naopak údaj v Atlasu životního prostředí má být považován za správný a nikoliv podhodnocený. Toto tvrzení přitom žalobce nedokládá žádným důkazem nebo jinou nezávislou metodou, která by potvrdila toto srovnání. Žalobce zcela opomíná důkaz o správnosti akustické studie, který byl uveden již v hodnocení EIA, konkrétně soulad hlukové studie a provedeního měření hluku. Závěr žalobce, že dřívější metodika použitá v EIA systematicky podhodnocuje hluk, je nutné odmítnout, neboť se nejedná o žádnou historickou či překonanou metodiku, ale o metodiku jinou, používanou pro jiné a především přesnější účely. Stanovisko EIA bylo vydáno na podkladě správných a bezvadných podkladů. O tom svědčí i skutečnost, že záměr byl podroben posouzení EIA, dokumentace hodnocení vlivů na životní prostředí byla odborně posouzena nezávislou autorizovanou osobou a v posudku EIA nebyly shledány žádné vady.
21. Dále OZNŘ 1) uvedla, že jedním z klíčových parametrů namítaných žalobcem je dosažení „nadlimitní“ kapacity záměru z pohledu požadavků zákona o ochraně ovzduší tím, že záměr zahrnuje celkem 509 parkovacích míst. K tomu OZNŘ 1) uvedla, že ačkoliv bylo rozhodnutí vydáno pro tuto kapacitu, aktuální projekt počet parkovacích míst již snížil pod 500 parkovacích stání, konkrétně na 473 parkovacích stání. Zájem sledovaný zákonem o ochraně ovzduší, který tyto podmínky vztahuje pouze na záměry přesahující 500 parkovacích míst, tak nebude narušen realizací výstavby parkovacího domu s kapacitou 473 parkovacích stání.
22. Osoba zúčastněná na řízení 2) (dále též „OZNŘ 2“) ve svém podání uvedla, že je proti realizaci předmětné stavby. Namítla, že nemohla vznášet své odvolací námítky v řízení v prvním stupni. Dále uvedla, že v hlukové studii EIA z roku 2012 bylo zjištěno překračování hlukových limitů. Na portále EIA dále nebyly zveřejněny podklady k prodloužení platnosti EIA. Popsala též svůj postup ve vztahu ke stavebnímu úřadu. Zdůraznila, že stavba neúnosně zatíží životní prostředí v lokalitě, způsobí občanům zdravotní újmy a negativně ovlivní pohodu bydlení.
23. Osoby zúčastněné na řízení 3) a 4) (dále též „OZNŘ 3) a OZNŘ 4“) ve společném podání uvedly, že skutečným zájmem investora není vytvoření dostatečných parkovacích míst pro

pacienty, ale jeho zájem je čistě účelový. Stavba pro místní obyvatele představuje přítěž a rozhodně nepředstavuje veřejný zájem. Náklady této stavby převažují nad výnosy. Již teď jsou hluchost, prašnost a imisní limity v lokalitě nepřiměřené a na hranici akceptovatelnosti. Stavba je hmotově předimenzovaná. Investor naprosto opomenul koordinaci tohoto svého projektu s konkurenčním projektem. S výstavbou Parkovacího domu by došlo doslova k zablokování výjezdu a znemožnění průjezdu záchranných složek, které vyjíždí k desítkám případů denně z ulice U Krčské vodárny směrem do ulice na Krčské stráni. Navíc je diskutabilní, jaká je skutečná využitelnost Parkovacího domu. Argumenty investora ohledně toho, že žalobce dlouhodobě a cíleně brání realizaci projektu Parkovacího domu, jsou zcestné. Další podstatnou skutečností jsou dopady na statiku okolí. Dojde též k významnému poklesu hodnoty nemovitostí přiléhajících k plánované výstavbě. Dle OZNR 3) a OZNR 4) se v daném případě jedná o systémovou podjatost. Požadavek na přiznání náhrady nákladů řízení vůči žalobci se jim jeví jako nestoudný.

24. Osoby zúčastněné na řízení 5) a 6) se k žalobě nevyjádřily.

Průběh řízení před správními orgány

25. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
26. Dne 18. 8. 2011 podala OZNR 1) žádost o umístění stavby „Parkovací dům Budějovická“. Dne 28. 6. 2011 bylo vydáno odborem ochrany prostředí MHMP souhlasné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, pro záměr „Parkovací dům Budějovická, Praha 4, Krč“. Dne 14. 10. 2011 oznámil stavební úřad zahájení územního řízení a ústní projednání žádosti nařídil na den 24. 11. 2011. Dne 10. 1. 2012 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali odvolání žalobce, spolek Sdružení Občanská iniciativa Pankráce, Zelené Kavčí Hory o.s., Ateliér pro životní prostředí, o.s. a Tilia Thákurova, o.s. Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2012, sp. zn. S- MHMP 307134/2012/OST/Fr, žalovaný odvolání občanského sdružení Tilia Thákurova zamítl jako nepřípustné, odvolání ostatních odvolatelů zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí byla podána Ateliérem pro životní prostředí, o.s. žaloba. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 9. 2016, č. j. 6 A 132/2012 - 47, uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení z důvodu, že nebylo přezkoumáno stanovisko odboru ochrany prostředí MHMP, ačkoliv ho tehdejší žalobce ve svém odvolání požadoval. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2017, č. j. MHMP 2278149/2016, prvostupňové rozhodnutí výrokem II. zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Na základě podnětu OZNR 1) na provedení přezkumného řízení však Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 23. 11. 2017, č. j. MMR- 40834/2017-83/2949, uvedený výrok II. rozhodnutí žalovaného zrušilo a věc vrátilo k novému projednání.
27. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaný výrokem I. zamítl jako nepřípustné odvolání spolku Tilia Thákurova, o.s. a výrokem II. změnil prvostupňové rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu tak, že do jeho výrokové části doplnil tyto podmínky:
Podmínka č. 28) K žádosti o vydání stavebního povolení bude doloženo závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí, k umístění stacionárního zdroje znečišťování ovzduší.
Podmínka č. 29) K žádosti o vydání stavebního povolení bude doloženo závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí k umístění parkoviště s kapacitou nad 500 parkovacích stání.
Ve zbytku pak prvostupňové rozhodnutí žalovaný potvrdil.
28. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně shrnul průběh řízení o umístění stavby. Dále uvedl, že v souladu s právním názorem Městského soudu v Praze v pokračujícím odvolacím řízení opatřením ze dne 5. 2. 2018 požádal MŽP o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ze dne 24. 8. 2011, sp. zn. S-MHMP- 0696064/2011/1/OOP/VI. MŽP následně vydalo sdělení

ze dne 22. 2. 2018, z něhož dle žalovaného vyplynulo, že MŽP ve svém hodnocení záměru požaduje „v dalším řízení“ doložení právně relevantních stanovisek, konkrétně závazného stanoviska Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí k umístění stacionárního zdroje znečištění ovzduší a závazného stanoviska MŽP k umístění parkoviště s kapacitou nad 500 parkovacích stání. S ohledem na ekonomii řízení (řízení ve věci je vedeno od roku 2011) byl tento požadavek stanoven jako podmínka napadeného územního rozhodnutí.

29. Žalovaný dále uvedl, že požádal MHMP OCP o součinnost ve věci formálně nesprávného závazného stanoviska MHMP OCP z hlediska ochrany ovzduší. MHMP OCP na tuto žádost o součinnost reagovalo vydáním usnesení ze dne 1. 6. 2018, č. j. MHMP 849688/2018, kterým opravilo souhrnné stanovisko sp. zn. S-MHMP-0696064/2011/1/OOP/VI ze dne 24. 8. 2011 v části bodu 4 z důvodu, že dospělo k závěru, že dané vyjádření bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.
30. K problematice prodloužení stanoviska EIA ze dne 17. 4. 2019 žalovaný uvedl, že z obsahu tohoto stanoviska vyplývá, že o prodloužení platnosti stanoviska EIA ze dne 28. 6. 2011 bylo požádáno dne 29. 11. 2018. Z hlediska hodnocení hluku je uvedeno, že pro orientační vyhodnocení hlukové zátěže v lokalitě byly převzaty údaje z Atlasu životního prostředí v Praze, pro současný stav udávají data v Atlasu životního prostředí v Praze na Geoportálu Prahy hodnoty hladin hluku přibližně o 5 dB vyšší, než byly hodnoceny v rámci dokumentace (EIA), s tím, že tento rozdíl lze přičíst použití jiné metodiky. Z hlediska hlukového zatížení v dané lokalitě neproběhly významné změny, došlo k mírnému nárůstu v rámci celkového nárůstu dopravních výkonů na komunikacích v Praze, tyto změny se však díky logaritmickému vztahu mezi intenzitou dopravy a hladinou hluku projevují v celkových hladinách hluku pouze nevýznamně, v území nebyl umístěn žádný nový významný zdroj hluku. Dále je hodnocen výhledový stav intenzity dopravy na okolních komunikacích se závěrem, že nedojde k žádným významným změnám v intenzitě dopravy na okolních komunikacích, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí. Závěrem je konstatováno, že ke změnám podmínek v dotčeném území či ke změnám poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí, nedošlo, tedy platnost stanoviska EIA byla prodloužena do 17. 4. 2024.
31. Z hlediska věcného bylo zjištěno, že stavebním záměrem je stavba parkovacího domu na pozemcích nacházejících se ve východním kvadrantu křižovatky ulic Antala Staška a Na Krčské pláni. Jedná se o polyfunkční objekt s převažující funkcí parkování a s doplňujícími plochami pro ordinace, prodejny a sklady zdravotnických potřeb. Navrhovaná stavba má nepravidelný půdorysný tvar o pěti podzemních podlažích a devíti nadzemních podlažích s plochou střechou, má být dopravně napojena na komunikaci Na Krčské stráni. Stavba je tvořena třemi částmi označenými písmeny A, B, C, s tím, že části A a B mají být určeny k využití pro zdravotnictví, část C pro parkování vozidel v hromadné garáži. Kapacita stavby je cca 70 lékařských ordinací, 1160 m² komerčních ploch a 509 stání pro osobní automobily.
32. Vzhledem k tomu, že s účinností od 12. 10. 2018 byla Zastupitelstvem hl. m. Prahy, formou opatření obecné povahy č. 55/2018, vydána celoměstsky významná změna Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy Z 2832/00, bylo nezbytné posoudit uplatněný záměr z hlediska jeho souladu s platným Územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy, tj. ve znění uvedené změny. Bylo zjištěno, že stavební záměr nazvaný Parkovací dům je navržen na pozemku parc. č. 1588/1 v k.ú. Krč při ulici Antala Staška a Na Krčské. Součástí záměru je umístění potřebné technické a dopravní infrastruktury na pozemcích parc. č. 1588/28, 1588/37, 1588/39 a 1588/40 vše v k.ú. Krč. Převažujícím využitím stavby je parkování, doplněné o plochy pro ordinace a prodejny a sklady zdravotnických potřeb.
33. Z hlediska plošné regulace je umístění garáží v ploše s využitím VV podmíněčně přípustné. Z toho vyplývá, že je třeba posoudit, zda umístěním stavby nedojde k znehodnocení nebo ohrožení

využitelnosti dotčených pozemků. Vzhledem k tomu, že parkovací dům má doplňovat deficit parkovacích míst v území, zejména pro sousední zdravotnické zařízení, a zároveň poskytuje prostory pro rozšíření zdravotnických služeb, nedojde k ohrožení ani ke znehodnocení využitelnosti území, území vymezené pro využití jako veřejné vybavení bude i nadále moci sloužit ke stávajícímu účelu a poskytování zdravotnických služeb. Umístění staveb technické infrastruktury je v předmětných plochách z hlediska plošné regulace přípustné. Žalovaný konstatoval, že z hlediska plošné regulace je záměr s územním plánem v souladu.

34. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí zabýval prostorovou regulací a uzavřel, že stavba není v rozporu s územním plánem.
35. Ve vztahu k odvolacím námitkám pak žalovaný mimo jiné uvedl, že v daném případě vydal souhlasné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí odbor ochrany prostředí MHMP ze dne 28. 6. 2011, v jehož obsahu je zahrnuto i obsáhlé vyjádření odvolatelů, se kterým se zpracovatel posudku vypořádal, současně stanovil podmínky pro územní řízení. Shodné námitky jako v procesu EIA uplatnili odvolatelé v rámci územního řízení. Jedná se celkem o 326 stran nepřehledného, zčásti opakujícího se textu, ve kterém jsou zpochybňovány, bez uvedení konkrétních důkazů, téměř všechny součásti spisu. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad všechny námitky, v mezích jejich srozumitelnosti, posoudil, rozhodl o nich a toto rozhodnutí řádně odůvodnil.
36. Vliv provedení záměru na životní prostředí byl posouzen podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění platném a účinném v době vydání stanoviska EIA, jehož výsledkem bylo podmíněčně souhlasné stanovisko dotčeného orgánu. Ve stanovisku EIA je uvedeno, že posuzovaný záměr při realizaci navržených opatření k ochraně životního prostředí prakticky neovlivní, resp. minimálně ovlivní, živočichy, ekosystémy, půdu, horninové prostředí, vodu, klima, krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní památky. Ovlivní sice rostliny (dřeviny), ovzduší a hlukovou situaci, avšak ovlivnění dřevin je plně kompenzovatelné, ovlivnění ovzduší je z hlediska velikosti příspěvku k očekávanému imisnímu pozadí nevýznamné, ovlivnění hlukové situace při provozu je nevýznamné a v části území pozitivní. Ovlivnění hlukové situace v rámci etapy výstavby je technickými a organizačními opatřeními řešitelné. Vlivy záměru na uvedené složky a charakteristiky životního prostředí se tak promítají i do nevýznamného ovlivnění veřejného zdraví včetně přijatelného ovlivnění faktorů pohody, lze tedy konstatovat, že vlivy posuzovaného záměru na životní prostředí a veřejné zdraví jsou celkově přijatelné. Tento stav trvá, jak vyplývá z obsahu stanoviska o prodloužení platnosti stanoviska k posuzování vlivů provedení záměru na životní prostředí.
37. V odůvodnění závazného stanoviska HSHMP ze dne 4. 10. 2011 je uvedeno, že vyhodnocení hlukové zátěže vnesené užíváním parkovacího domu bylo zpracováno firmou ATEM v říjnu 2010. Studie byla zpracována držitelem autorizace dle zákona č. 100/2001 Sb. a je přílohou Dokumentace hodnocení vlivů na životní prostředí dle přílohy č. 4 zákona č. 100/2001 Sb. Předmětem územního řízení není hodnocení vlivů stavby na životní prostředí a odvolateli uváděný elaborát zpracovaný Ing. Králíčkem není součástí posuzovaného spisu.
38. Na základě skutečnosti, že odvolací důvody směřovaly proti obsahu závazných stanovisek vydaných odborem ochrany prostředí MHMP, HSHMP a proti stanovisku odboru životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Praha 4 (dále jen „OŽPAD ÚMČ Praha 4“), žalovaný v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu předložil tato stanoviska jejich příslušným nadřízeným správním orgánům.
39. MŽP přezkoumalo závazné stanovisko odboru ochrany prostředí ze dne 24. 8. 2011 z hlediska ochrany ovzduší. V obsahu závěrečného stanoviska ze dne 11. 6. 2012 MŽP uvedlo, že z obsahu předložených odvolání nevyplývá, že by bylo požadováno přezkoumání závazného stanoviska z hlediska ochrany ovzduší, a že tedy nebyl naplněn důvod k jeho přezkoumání. Závazné stanovisko k ochraně ovzduší vychází z odborných podkladů, jako je

stanovisko a odborný posudek EIA a rozptylová studie, které byly vypracovány osobami s autorizací MŽP a nelze tak zpochybňovat jejich odbornost. Uvedené stanovisko MŽP z hlediska ochrany ovzduší potvrdilo. V pokračujícím odvolacím řízení bylo předmětné závazné stanovisko opětovně předloženo MŽP k posouzení s výsledkem uvedeným výše.

40. Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend, přezkoumal napadené závazné stanovisko OŽPAD ÚMČ Praha 4, č. j. P4/75877/11/OŽPAD/ZUZA/Stan, s tím výsledkem, že v obsahu svého stanoviska ze dne 19. 6. 2012, č. j. S-MHMP - 874316/2012/ODA-04/Zz, uvedl, že potvrzuje jeho správnost v celém obsahu.
41. MZDR přezkoumalo závazné stanovisko HSHMP ze dne 4. 10. 2011 s tím, že dospělo k závěru, že po realizaci stavebního záměru se předpokládá zvýšení ekvivalentních hladin akustického tlaku v chráněném venkovním prostoru max. o 0,6 dB, u nejbližší chráněné stavby č.p. 1357 v ulici Antala Staška. Při hodnocení změny hodnot hlukového ukazatele v chráněných venkovních prostorech staveb, chráněném venkovním prostoru a v chráněných vnitřních prostorech staveb nelze považovat za hodnotitelnou změnu jejich rozdíl pohybující se v intervalu od 0,1 do 0,9 dB. Dále MZDR k odvolací námitce č. 5 uvedlo, že překročení hygienického limitu (v případě nepříznání korekce pro starou hlukovou zátěž) nesouvisí s dopravou spojenou s provozem posuzovaného záměru, že vyšší hladiny akustického tlaku v chráněných venkovních prostorech jsou vyvolány provozem na veřejných městských komunikacích, a že posuzovaný záměr k nepříznivé akustické situaci přispívá zanedbatelným podílem. K odvolací námitce č. 7 MZDR uvedlo, že rozdíl ve vypočtených hodnotách ekvivalentních hladin akustického tlaku mezi akustickou studií zpracovanou pro Oznámení a akustickou studií pro dokumentaci pro územní řízení je dán vstupními podklady o dopravních intenzitách, které měli zpracovatelé studií k dispozici. Tyto podklady jsou závazné pro projektanty a akustiky a orgán veřejného zdraví je nemá právo zpochybňovat. K odvolací námitce č. 10 MZDR uvedlo, že v akustické studii Ing. Králíčka je uvedena přesnost výpočtu ± 3 dB a ve studiích ATEM je uvedena přesnost výpočtu ± 2 dB. Výpočtový model ve studii ATEM byl ověřen na základě měření in situ a tím byla snížena jeho nepřesnost. Uvedená hodnota přesnosti výpočtu tak vychází z použitého výpočtového programu. Pro zohlednění nejistot výsledků akustických studií a při jejich hodnocení nelze obecně použít metody stanovené pro hodnocení výsledků měření a jejich nejistot a orgán ochrany veřejného zdraví nemůže podmiňovat v rámci hygienického dozoru své stanovisko k akustické studii požadavkem na prokázání dodržení hygienického limitu v rámci akustické studie, neboť takové oprávnění ze zákona o ochraně veřejného zdraví nevyplývá. MZDR závazné stanovisko ze dne 4. 10. 2011 potvrdilo.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

42. Městský soud v Praze v první řadě uvádí, že žalobce v žalobě napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, domáhal se tedy zrušení obou výroků napadeného rozhodnutí. Soud však dospěl k závěru, že ve vztahu k výroku I. napadeného rozhodnutí není žalobce aktivně procesně legitimován. Tímto výrokem bylo totiž jako nepřípustné zamítnuto odvolání spolku Tilia Thákurova, z. s. [osoby zúčastněné na řízení 5]), neboť jej žalovaný (ani stavební úřad) nepovažoval za účastníka řízení (viz str. 13 napadeného rozhodnutí). O odvolání žalobce žalovaný výrokem I. nerozhodoval. Práva žalobce tedy výrokem I. napadeného rozhodnutí dotčena být nemohla, ostatně žalobce ani zkrácení vlastních práv výrokem I. napadeného rozhodnutí netvrdil. Napadl sice rozhodnutí jako celek, nicméně veškeré své argumenty upíral směrem k výroku II., tj. k věcnému posouzení odvolání, nikoli k procesnímu zamítnutí odvolání pro jeho nepřípustnost. Soud dodává, že bylo toliko na uvedeném spolku, aby se žalobou u soudu domáhal zrušení výroku I. napadeného rozhodnutí a v této souvislosti uplatnil žalobní body (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2019, č. j. 43 A 85/2018 - 295, bod 34. a 35.). Lze tedy konstatovat, že v rozsahu, v němž žaloba směřuje proti výroku I. napadeného rozhodnutí, byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, a proto ji soud prvním výrokem

podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v této části odmítl.

43. Soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu výroku II. a v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání, ačkoliv žalobce požadoval nařízení jednání, neboť tento procesní postup soudu umožňovala dikce § 76 odst. 1 písm. b) a písm. c) s. ř. s.
44. Již na počátku svých úvah však musí městský soud zdůraznit, že rozsah vypořádání jednotlivých žalobních bodů vznesených žalobcem bude v zásadě vždy odpovídat jejich obsahu z hlediska míry obecnosti či konkrétnosti vznesených námitek. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, bylo k této otázce konstatováno, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.“*
45. V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný nedoplnil v řízení závazná stanoviska uvedená ve sdělení MŽP (konkrétně stanovisko k umístění dieselaagregátu a k umístění parkoviště s kapacitou nad 500 parkovacích stání) a nezákonně odsunul vyhotovení těchto závazných stanovisek až do navazujícího stavebního řízení. Uvedený žalobní bod shledal soud důvodným.
46. Soud k tomuto žalobnímu bodu v prvé řadě uvádí, že v návaznosti na zrušující rozsudek zdejšího soudu žalovaný opatřením ze dne 5. 2. 2018 požádal MŽP o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska odboru životního prostředí MHMP ze dne 24. 8. 2011. MŽP následně vydalo dne 22. 2. 2018 sdělení, č. j. MZP/2018/500/330, které žalovaný v napadeném rozhodnutí obsáhle citoval, a ve kterém MŽP mj. uvedlo: *„Jak již bylo výše uvedeno, zákon o ochraně ovzduší dnes požaduje vydání závazného stanoviska krajského úřadu k umístění stacionárního zdroje znečišťování ovzduší, vyjmenovaného v příloze č. 2 k tomuto zákonu (zde dieselaagregát, náhradní zdroj elektrické energie) a též požaduje vydání závazného stanoviska MŽP k umístění parkoviště s kapacitou nad 500 parkovacích stání. V dalším řízení dle stavebního zákona o umístění předmětné stavby je tak nutné vydání obou těchto závazných stanovisek coby podkladů pro vydání rozhodnutí o umístění stavby.“*
47. Soud má za to, že z tohoto požadavku MŽP výslovně vyplývá, že předmětná stanoviska je třeba opatřit ještě před ukončením územního řízení. Postup žalovaného, který v napadeném rozhodnutí bez bližšího odůvodnění toliko s poukazem na ekonomii řízení stanovil, že předmětná stanoviska mají být doložena až k žádosti o vydání stavebního povolení, byl tedy chybný. Chybějící závazná stanoviska mají přitom za následek nejen nedostatečné zjištění skutkového stavu rozhodného pro vydání napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], ale současně představují i podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2021, č. j. 54 A 16/2019 - 58 , bod [67]).
48. Soud se dále zabýval druhým žalobním bodem, v němž žalobce namítal, že žalovaný v řízení neaplikoval zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění novely č. 39/2015 Sb. (znění zákona účinné od 1. 4. 2015). Tento žalobní bod shledal soud též důvodným.
49. Podle čl. II bodu 1 zákona č. 39/2015 Sb. platí, že *„[u] stanovisek k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí vydaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vydá příslušný úřad na základě oznámení o zahájení řízení zaslánoho tomuto úřadu správním úřadem příslušným k vedení navazujícího řízení nebo na základě žádosti oznamovatele ještě před zahájením navazujícího řízení souhlasné závazné stanovisko poté, co ověří, že jejich obsah je v souladu s požadavky právních předpisů, které zapracovávají směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU. Příslušný úřad v závazném stanovisku podle věty první záraveň*

stanoví, které z podmínek uvedených ve stanovisku k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí jsou správní úřady příslušné k vedení navazujících řízení povinny zahrnout do svých rozhodnutí. Nelze-li vydat souhlasné závazné stanovisko podle věty první, musí být záměr předmětem nového posuzování podle § 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění účinném po dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Závazné stanovisko podle věty první se vydává pro rozhodnutí v navazujícím řízení vydávané po nabytí účinnosti tohoto zákona; toto závazné stanovisko se použije i pro rozhodnutí v dalších navazujících řízeních. Pokud příslušný úřad vydává také závazné stanovisko podle § 9a odst. 4 a 5 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, lze oba postupy spojit a vydat pouze jediné závazné stanovisko.“

50. Podle čl. II bodu II zákona č. 39/2015 Sb. platí, že „[n]a navazující řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se použijí § 9a odst. 4 a 5 a § 9b až 9d zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti. Do 30 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona zajistí správní úřad příslušný k vedení navazujícího řízení zahájeného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zveřejnění informací podle § 9b odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, které dosud nebyly zveřejněny, pokud již neuplynula lhůta pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů, námitek účastníků řízení a připomínek. Soudní řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů.“
51. V projednávaném případě není sporu o tom, že ve vztahu k předmětnému záměru bylo vydáno souhlasné stanovisko EIA ze dne 28. 6. 2011. Není též sporu o tom, že předmětné stanovisko bylo podkladovým rozhodnutím v navazujícím řízení o umístění stavby, v němž bylo před účinností novely č. 39/2015 Sb. stavebním úřadem vydáno prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal mj. žalobce odvolání. Odvolací řízení (po zrušení předchozího rozhodnutí o odvolání zdejším soudem) pak bylo vedeno již za účinnosti této novely.
52. Použitím novely č. 39/2015 Sb. v odvolacím řízení za situace, kdy rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno před účinností novely, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 As 250/2015 - 92: „Přechodná ustanovení novely č. 39/2015 v obecné rovině stanovují, jak příslušné správní orgány rozhodující v řízeních navazujících po vydání stanoviska k posouzení vlivů záměru na životní prostředí mají nově postupovat. Ani tato novela, ani zákon o posuzování vlivů na životní prostředí jako celek ovšem neobsahují speciální úpravu, která by určovala, že se nové povinnosti založené cit. novelou promítají nejen do zahájených navazujících řízení v prvním stupni (to je nepochybné, a není to předmětem sporu mezi stranami tohoto řízení), ale i do řízení, v nichž se teprve po 1. 4. 2015 rozhoduje o odvolání, jak je tomu v nyní posuzované věci. Zodpovězení této otázky nicméně jednoznačně plyne z obecné úpravy správního řízení, tj. správního řádu, jakož i z obecných pravidel procesní intertemporality, tedy pravidel střetu starého a nového procesního práva. [...] Rozhodování správního orgánu podle procesního práva aktuálně účinného v době řízení vyplývá přímo z povahy správního procesu. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení. [...] Odvolání úzce souvisí s dvouinstančností řízení. Rozhodnutí je definitivní, teprve pokud se na něm shodl podřízený a nadřízený orgán (nebo pokud se účastníci spokojili již s rozhodnutím správního orgánu I. stupně). Stavební povolení nemohlo do vydání rozhodnutí o odvolání nabýt právní moci (§ 85 odst. 1 správního řádu). Přitom teprve právní mocí správního rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Stavební povolení samo o sobě (před vydáním napadeného rozhodnutí) tedy nemělo žádné konstitutivní účinky, nebylo pravomocné, ani vykonatelné. I proto jej právě v odvolacím řízení bylo třeba doplnit a uvést do souladu s nově platnou právní úpravou. [...] Pokud tedy novelizované znění procesního předpisu měnící předpis, z něhož vycházel stavební úřad, neobsahuje intertemporální pravidla, pak odvolací správní orgán rozhoduje podle nové procesní úpravy, účinné v době jeho rozhodování [viz rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 As 55/2006-60, č. 1349/2007 Sb. NSS; a také náleží ÚS ze dne 13. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 574/03 (N 80/37 SbNU 105)]. [...] V nynějším případě se na věc uplatňují dva procesní instituty, jejichž intertemporalita je sporná. Zaprvé je to povinnost vydat závazné (ověřovací) stanovisko (čl. II. odst. 1 novely, viz bod [16] sbora). Zadruhé dle čl. II. odst. 2 novely č. 39/2015 Sb. se u navazujících řízení zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ověřuje ve smyslu § 9a odst. 4 a 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí identita původně posuzovaného záměru se záměrem, který příslušný úřad posuzuje v navazujícím řízení (viz též bod [17] sbora). I u tohoto dalšího

ověřovacího institutu, tzv. coherence stamp, je patrné, že navazující řízení v posuzované věci nebylo skončeno před účinností novely, a proto bylo nutné účinky novely č. 39/2015 Sb. vztáhnout i na projednávaný případ. [...]. Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění od 1. 4. 2015 nově v navazujících řízeních vyžaduje dodatečné právní a skutkové ověření původních stanovisek vydaných dle předešlé úpravy. Tím fakticky do budoucna posměnil očekávané procesněprávní následky použití dřívější právní úpravy. Lze jen zopakovat, že takovýto postup není v procesním právu vyloučen. [...] Zdejší soud při posuzování přiměřenosti nové úpravy bral ohled i na to, že zákonodárce zvolil zcela standardní řešení střetu staré a nové procesní úpravy, a to nepravou retroaktivitou přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb. Vznik a nároky plynoucí z původního stanoviska o posouzení vlivů záměru na životní prostředí se řídí starým právem, jeho použitelnost v navazujícím řízení se ovšem počínaje účinností novely řídí právem novým. Zákon č. 39/2015 Sb. přitom není samoučelný, a neměl by tak být ani chápán. Je prostředkem k zabezpečení co největšího souladu plánovaných záměrů s nyní účinnou právní úpravou obsaženou ve směrnici 2011/92/EU.“

53. Ve vztahu k územnímu řízení o umístění stavby jako navazujícímu řízení Nejvyšší správní soud potvrdil citované závěry v rozsudku ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016 - 53.
54. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný v odvolacím řízení aplikoval zákon č. 100/2001 Sb. ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (viz např. strana 16 poslední odstavec či strana 18 poslední odstavec napadeného rozhodnutí) a z tohoto důvodu tak v řízení nebyla vypracována závazná stanoviska, a to jak stanovisko ověřovací, tak stanovisko verifikační. Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, od které neshledal zdejší soud důvod se odchýlit, však vyplývá, že uvedený postup žalovaného byl chybný. Žalovaný v odvolacím řízení pochybil, pokud v rámci svého rozhodování neaplikoval procesní ustanovení zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění zákona č. 39/2015 Sb., byť není sporu o tom, že stavební úřad rozhodoval a vydal prvostupňové rozhodnutí ještě před účinností této novely. V tomto postupu žalovaného tedy soud shledává též podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2015, č. j. 30 A 87/2015 - 141)
55. Soud však s ohledem na související tvrzení žalobce, že správní orgány měly „např. zveřejňovat pro dotčenou veřejnost“, považuje za nutné dodat, že v článku II bodu II zákona č. 39/2015 Sb. je speciálně upraven dopad nové úpravy ve vztahu k informační povinnosti správních úřadů stanovené v § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, kterou jsou příslušné úřady povinny splnit do 30 dnů ode dne nabytí účinnosti předmětné novely, ledaže již uplynula lhůta pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů, námitek účastníků řízení a připomínek. V tomto ohledu soud uvádí, že stavební úřad poučil v oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 10. 2011 účastníky, že své námítky a připomínky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání dne 24. 11. 2011. Dotčené orgány byly současně upozorněny, že mohou svá stanoviska uplatnit ve stejné lhůtě jako účastníci. Z uvedeného je zřejmé, že ke dni 1. 4. 2015 (tj. ke dni nabytí účinnosti novely) již lhůta stanovená stavebním úřadem pro stanoviska dotčených orgánů, námítky a připomínky dávno uplynula, proto s ohledem na citovaná přechodná ustanovení novely č. 39/2015 Sb. nebylo povinností žalovaného plnit informační (zveřejňovací) povinnost stanovenou v § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném od 1. 4. 2015 (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 3. 2019, č. j. 38 A 6/2018 - 94, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 163/2019 - 74).
56. V návaznosti na výše uvedené soud dále uvádí, že nelze shledat důvodným pátý žalobní bod, v němž žalobce namítal, že žalovaný měl i s ohledem na požadavky novely č. 39/2015 Sb. prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit stavebnímu úřadu k novému projednání. Žalovaný totiž dle stanoviska soudu nemusel prvostupňové rozhodnutí rušit s ohledem na novelu č. 39/2015 Sb., byl však povinen v rámci odvolacího řízení uvedenou novelu zohlednit, jak soud konstatoval výše, což neučinil. K pátému žalobnímu bodu soud dále uvádí, že obecně lze konstatovat, že zásada dvojinstančnosti zaručuje, že proběhne-li řízení před správním orgánem

prvního stupně, je zpravidla možné, aby prvoinstanční meritorní rozhodnutí přezkoumal orgán odvolací. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se tak lze odvolat, tj. podat řádný opravný prostředek (nestanoví-li zákon jinak). Této možnosti ostatně žalobce využil. Tato zásada však nezakotvuje, jak se žalobce nesprávně domnívá, že žalovaný nemůže „zhojit“ vady prvostupňového rozhodnutí ve svém rozhodnutí, popřípadě zohlednit nově nastolený právní či skutkový stav (viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 6. 2020, č. j. 50 A 44/2019 - 117). Pátý žalobní bod tedy shledává soud nedůvodným.

57. Ve třetím žalobním bodu (tento žalobní bod žalobce rozvedl v doplnění žaloby) žalobce namítal, že hodnocení hluku je založeno na podhodnocených údajích, což žalobce dovozoval ze skutečnosti, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že z prodloužení závazného stanoviska EIA ze dne 17. 4. 2019 vyplývá, že v současné době jsou v Atlasu životního prostředí v Praze udávány hodnoty hladin hluku přibližně o 5 dB vyšší, než byly hodnoceny v rámci dokumentace (EIA). Dle stanoviska soudu však tato skutečnost sama o sobě neznamená, že by původní údaje bylo nutno automaticky považovat za podhodnocené. Nadto správní orgán uvedený rozdíl bez dalšího nepřešel, ale zdůvodnil ho použitím jiné metodiky. Žalobce přitom dovozoval, že jsou údaje podhodnocené toliko na základě uvedeného vyjádření správního orgánu, sám však nepředložil žádné podklady, které by uvedenou skutečnost dokládaly. Jak navíc upozornily OZNR 1) i MZDR ve svém potvrzujícím závazném stanovisku ze dne 26. 6. 2012, výpočtový model ve studii ATEM byl ověřen na základě měření in situ.
58. Soud dodává, že prodloužení platnosti stanoviska EIA může být učiněno pouze v případě, že žadatel prokáže, že nedošlo k podstatným změnám realizace záměru, podmínek v dotčeném území, k novým znalostem souvisejícím s věcným obsahem dokumentace a vývoji nových technologií využitelných v záměru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 1 As 236/2018 - 86, bod [45]). V této souvislosti je nutno zdůraznit, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dále mj. uvedl, že z prodloužení závazného stanoviska EIA vyplývá, že z hlediska hlukového zatížení v dané lokalitě neproběhly významné změny, došlo k mírnému nárůstu v rámci celkového nárůstu dopravních výkonů na komunikacích v Praze, tyto změny se však díky logaritmickému vztahu mezi intenzitou dopravy a hladinou hluku projevují v celkových hladinách hluku pouze nevýznamně, v území nebyl umístěn žádný nový významný zdroj hluku. Proti těmto závěrům přitom žalobce nic nenamítal. S žalobcem dále nelze souhlasit ani v tom, že prodloužení EIA ze dne 17. 4. 2019 je nezákonné (také) proto, že bylo vydáno místo zákonem předpokládaného „zezávaznění“. Je totiž nutno mít na paměti, že účelem ověřovacího závazného stanoviska podle čl. II bodu 1 přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb. bylo ověření, že stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí vydané podle předchozí právní úpravy vyhovuje aktuálním zákonným požadavkům. Platnost stanoviska je naopak základním institutem, který zajišťuje aktuálnost stanoviska EIA. Jedná se tedy o různé instituty, jejichž role je rozdílná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 1 As 236/2018 - 86). Ani námítky proti prodloužení závazného stanoviska tak nelze shledat důvodnými.
59. Žalobce dále napadá závěr MZDR uvedený v potvrzujícím stanovisku ze dne 26. 6. 2012, v němž MZDR na jeho odvolací námítku uvedlo, že rozdíl mezi akustickou studií Ing. Králíčka a studií ATEM z října 2010 ve vypočtených hodnotách ekvivalentních hladin akustického tlaku je dán vstupními poklady o dopravních intenzitách, které nemá správní orgán právo zpochybňovat. Žalobce se však domnívá, že rozpor mezi podklady není možno přejít tak, že se jimi MZDR nebude zabývat. Žalobce zdůraznil, že v době rozhodování prvostupňového orgánu zde tedy byly dvě rozdílné studie založené na rozdílných vstupních datech. K tomu soud odkazuje na závazné stanovisko HSHMP ze dne 4. 10. 2011 a zmiňované potvrzující stanovisko MZDR ze dne 26. 6. 2012, jakož i na odůvodnění správních rozhodnutí (viz zejména str. 36 prvostupňového rozhodnutí a dále též str. 12 napadeného rozhodnutí), z nichž vyplývá, že podkladem pro souhlasné stanovisko HSHMP (a tedy i pro stanovisko MZDR) byla studie ATEM z října 2010, nikoli tedy studie zpracovaná Ing. Králíčkem, a tato studie byla rovněž předmětem posuzování

návrhu v řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Rozpor mezi podklady závazného stanoviska tedy není dán.

60. Soud však obecně nepovažuje za správný názor MZDR, že by nebylo možné za žádných okolností vstupní data o dopravních intenzitách studie ATEM, která byla podkladem pro závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví, zpochybnit. V daném případě však žalobce v odvolání (viz odvolací námitka č. 7) pouze bez dalšího tvrdil, že údaje o dopravní zátěži ve studii ATEM neodpovídají skutečnosti. Za této situace dle stanoviska soudu MZDR nepochybilo, pokud se blíže vstupními údaji studie ATEM nezabývalo. Nelze pominout, že podkladem pro výpočet hluku z dopravy byly v případě studií ATEM Dopravně inženýrské podklady vypracované TSK Praha v roce 2010 a 2011 (viz závazné stanovisko MZDR ze dne 26. 6. 2012), nejednalo se tedy o nahodilé údaje, jak se zřejmě snaží žalobce dovodit (viz bod 22 doplnění žaloby). Skutečnost, že jiná studie pracovala s jinými vstupními daty, přitom není dle stanoviska soudu sama o sobě způsobilá zpochybnit, že studie ATEM pracuje s daty nesprávnými.
61. Žalobce dále uvádí, že podkladem napadeného rozhodnutí jsou stanoviska zastaralá, nejsou již tedy relevantní, a proto ani platná. Žalobce však neuvádí, jaká konkrétní stanoviska jsou dle jeho názoru již nerelevantní, resp. jaké údaje v jednotlivých stanoviscích je nezbytné považovat za zastaralé a z jakého důvodu. Za tohoto stavu soud nemůže na takto obecně vymezenou žalobní námitku reagovat, neboť nemůže za žalobce domýšlet a rozpracovávat jeho argumentaci, popř. sám dohledávat nesprávnosti, kterých se mohl správní orgán dopustit. V tomto ohledu soud však pro úplnost uvádí, že nepřehlédl, že žalobce v úvodu třetího žalobního bodu jednou větou v obecnosti poukázal, že rozhodnutí vychází z Modelového hodnocení kvality ovzduší z roku 2010. K tomu soud tedy pro úplnost uvádí, že z usnesení odboru MHMP OCP ze dne 1. 6. 2018 plyne, že se uvedený správní orgán zabýval otázkou, zda od doby vydání vyjádření ze dne 24. 8. 2011 (které vychází též z Modelového hodnocení kvality ovzduší z roku 2010) nenastaly v území z hlediska jeho zatížení znečišťujícími látkami takové změny, které by vylučovaly použitelnost závěru předmětného vyjádření, přičemž dospěl k závěru, že i v současné době je možné záměr umístit. Lze dodat, že z hlediska ochrany ovzduší budou v dalším řízení vypracována dvě další závazná stanoviska – viz první žalobní bod. Pokud pak žalobce poukázal (opět bez jakékoliv konkretizace) na nerelevantnost, případně neplatnost, stanovisek správců technických sítí, soud k tomu považuje za nutné pro další řízení zdůraznit, že z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že odvolací orgán je povinen dohlédnout i na aktuálnost a platnost vydaných stanovisek správců sítí ke dni vydání napadeného rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 62/2019 - 86, body [20] až [23]).
62. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítl, že umístěním parkovacího domu dojde k celkovému využití pozemku, čímž je znemožněno využití pozemku pro hlavní využití podle územního plánu.
63. Předně považuje soud za nutné uvést, že stavební úřad v územním řízení mj. posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Tento soulad představuje základní hledisko pro posuzování žádosti o umístění stavby a stavební úřad jej zkoumá z úřední povinnosti. Rozhodující pro vydání územního rozhodnutí, tedy zda lze daný záměr v území umístit, či nikoli, je územně plánovací dokumentace platná ke dni vydání územního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 6 As 23/2006 - 98, či rozsudek ze dne 26. 2. 2015, č. j. 7 As 261/2014 - 42). V daném případě žalovaný postupoval v souladu s uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a v napadeném rozhodnutí posoudil záměr z hlediska jeho souladu s platným územním plánem. Lze dodat, že proti tomuto postupu žalovaného žalobce nic nenamítal.
64. Žalobce pomíjí, že vedle hlavního využití ploch je v územním plánu stanoveno též přípustné využití, podmíněně přípustné využití a nepřípustné využití (viz str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí). K tomu soud poukazuje na komentářovou literaturu (viz Macháčková, J. a kol. Stavební zákon. Komentář. 3. vydání. Praha C. H. Beck, 2018, komentář k § 90, dostupné v

systemu Beck-online): „*Při posuzování souladu s územním plánem, který představuje koncepci rozvoje území, zkoumá stavební úřad, jaký způsob využití je pro danou plochu, popřípadě pro pozemek, stanoven, tzn. způsob využití určený jako hlavní, přípustný, podmíněně přípustný, nepřípustný, jaké jsou podmínky uspořádání v daném území apod. Nepřípustné využití ploch znamená, že se jedná o využití nerealizovatelné za žádných podmínek; na rozdíl od podmíněně přípustného využití, které lze realizovat za splnění určitých podmínek, které jsou nadefinovány v daném územním plánu.* [podtržení doplněno zdejší soudem]“ V daném případě dospěl žalovaný k závěru, že umístění garáží je v ploše s využitím VV (veřejné vybavení) podmíněně přípustné, což žalobce v podané žalobě nezpochybnil. Na základě tohoto dílčího závěru žalovaný posuzoval, zda umístěním stavby nedojde k znehodnocení nebo ohrožení využitelnosti dotčených pozemků, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Dle žalovaného vzhledem k tomu, že parkovací dům má doplňovat deficit parkovacích míst v území, zejména pro sousední zdravotnické zařízení, a zároveň poskytuje prostory pro rozšíření zdravotnických služeb, nedojde k ohrožení ani ke znehodnocení využitelnosti území, území vymezené pro využití jako veřejné vybavení bude i nadále moci sloužit ke stávajícímu účelu a poskytování zdravotnických služeb. Proti těmto závěrům žalobce též konkrétně nic nenamítal. Za dané situace tedy soud nesoulad záměru s územním plánem neshledal.

65. Žalobce v rámci čtvrtého žalobního bodu dále tvrdil, že žalovaný nedal možnost účastníkům vyjádřit se k záměru i přes změnu územního plánu. Tato dílčí námitka však není důvodná. V první řadě soud uvádí, že jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný v odvolacím řízení naopak opakovaně umožňoval účastníkům seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu (viz např. výzva k seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 20. 3. 2018 či ze dne 8. 4. 2019). Bylo tedy toliko na žalobci, zda svého práva využije. Nadto soud pro úplnost opakovaně uvádí, že soulad stavby s územně plánovací dokumentací musí stavební úřad, resp. v daném případě žalovaný, prověřit bez ohledu na to, zda to některý z účastníků v průběhu řízení namítne. Rovněž soud považuje za podstatné uvést, že žalobce v podané žalobě konkrétně netvrdil, že by se žalovaný odmítl zabývat některou jeho námitkou (např. právě s poukazem na žalobcem obecně odkazovanou zásadu koncentrace).
66. Soud tedy uzavírá, že neshledal námitky uvedené pod čtvrtým žalobním bodem důvodnými.
67. K vyjádření OZNŘ 1) soud uvádí, že její argumentace nemůže zhojit uvedené nedostatky napadeného rozhodnutí. K argumentaci OZNŘ 1) týkající se prvního žalobního bodu soud uvádí, že jakkoliv souhlasí s OZNŘ 1), že je výrok pro adresáty srozumitelný a je z něj nepochybné, že se musí jednat o stanoviska souhlasná, nic to nemění na tom, že z požadavku MZP jednoznačně vyplývá, že stanoviska bylo třeba opatřit před ukončením územního řízení. K druhému žalobnímu bodu pak soud uvádí, že nesouhlasí s tvrzením OZNŘ 1), že žalovaný prodloužením EIA fakticky naplnil požadavky novely č. 39/2015 Sb., neboť, jak soud zdůraznil výše, prodloužení platnosti EIA je institutem, jehož role je odlišná od role ověřovacího, popř. verifikačního stanoviska.
68. K vyjádření OZNŘ 2), OZNŘ 3) a OZNŘ 4) soud uvádí, že osoby zúčastněné na řízení mají právo předložit písemné vyjádření a navrhopvat důkazy, nemají však právo disponovat s předmětem řízení, ani právo na vypořádání vlastních žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2012, č. j. 9 As 37/2012 - 59). Osobám zúčastněným na řízení tedy rozhodně nepřísluší nahrazovat činnost žalobce a rozšiřovat žalobní body, proto se soud vyjádřeními uvedených osob nemohl zabývat, neboť ve svých vyjádřeních tyto osoby uplatňovaly toliko vlastní žalobní námitky či připomínky bez vazby na podanou žalobu.

Závěr a náklady řízení

69. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí ve výroku II. podle § 76 odst. 1 písm. b) a písm. c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v tomto rozsahu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalobce též navrhl zrušení prvostupňového rozhodnutí, což je postup

předvídaný § 78 odst. 3 s. ř. s., soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106).

70. Pro úplnost soud dodává, že v závěru svého doplnění žaloby žalobce navrhl provést důkazy, aniž by však v této souvislosti blíže specifikoval, co konkrétně má být jimi prokázáno. Soud přitom neshledal, že by provedení těchto důkazů bylo pro posouzení věci v rozsahu uplatněných žalobních bodů potřebné. Soud proto tyto důkazy pro nadbytečnost a neúčelnost neprovedl.
71. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, ve vztahu k odmítnuté části žaloby nemá podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ohledně zbývajících částí žaloby soud o náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení žalobce, který byl ve věci (tj. v rozsahu, v němž žaloba nebyla odmítnuta) z procesního hlediska plně úspěšný. Náklady řízení žalobce tedy sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepis žaloby, sepis repliky) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 4 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2 142 Kč. Soud žalobci nepřiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za doplnění žaloby ze dne 1. 6. 2020, neboť nic nebránilo zástupci žalobce zahrnout tuto argumentaci již do původní žaloby. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.
72. Osobám zúčastněným na řízení nebyla přiznána náhrada nákladů s odkazem na ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že těmto osobám soud žádnou povinnost neuložil, nemají osoby zúčastněné na řízení nárok na přiznání náhrady nákladů řízení.
73. Soud nepřehlédl, že OZNR 1) požadovala, aby jí soud přiznal nárok na náhradu nákladů řízení z důvodu obstrukčního jednání žalobce. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. věta druhá z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. K tomu soud uvádí, že důvodem přiznání náhrady podle § 60 odst. 5 věty druhé s. ř. s. by mohl být například mimořádný přínos vyjádření osoby zúčastněné na řízení pro objasnění věci nebo naopak zjištění zvláště nepřijatelného postupu následně neúspěšného účastníka ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, jež by ospravedlnilo jí vynaložené náklady na intenzivní obhajobu poškozených práv v řízení před soudem (viz L. Jemelka, M. Podhrázký, P. Vetešník, J. Zavřelová, D. Bohadlo, P. Šuránek.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 453). V daném případě byl však žalobce s podanou žalobou úspěšný a i z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že ani OZNR 1) nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. května 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu